

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 107/12
Luxemburg, 5 septembrie 2012

Hotărârea în cauza C-42/11
Joao Pedro Lopes Da Silva Jorge

Un stat membru nu poate rezerva doar resortisanților săi naționali beneficiul neexecutării unui mandat european de arestare în scopul de a proceda la executarea pe teritoriul său a unei pedepse privative de libertate pronunțată într-un alt stat membru

Principiul interzicerii discriminării pe motiv de cetățenie se opune reglementării franceze care exclude în mod absolut și automat posibilitatea resortisanților celorlalte state membre care au reședința sau rămân în Franța de a executa pedeapsa în acest stat membru

Decizia-cadru privind mandatul european de arestare¹ prevede că statele membre sunt, în principiu, obligate să dea curs unui asemenea mandat. Astfel, autoritatea judiciară națională (autoritatea judiciară de executare) recunoaște, prin intermediul unor verificări minime, cererea de predare a unei persoane formulată de autoritatea judiciară a unui alt stat membru (autoritatea judiciară emitentă) în scopul de a permite desfășurarea urmăririi penale, executarea unei pedepse sau a unei măsuri privative de libertate. Totuși, în anumite cazuri, autoritatea judiciară de executare poate refuza predarea persoanei căutate. Este cazul, printre altele, al unui mandat european de arestare emis în scopul executării unei pedepse privative de libertate, împotriva unei persoane care rămâne în statul membru de executare, este resortisant sau rezident al acestuia, iar acest stat membru se angajează să execute această pedeapsă pe teritoriul său.²

Legislația franceză³ care transpune această decizie-cadru, rezervă facultatea de a refuza executarea unui mandat de arestare pentru un asemenea motiv doar în privința persoanelor căutate care au cetățenia franceză.

Cour d'appel d'Amiens (Franța) a fost sesizată cu o procedură referitoare la executarea unui mandat european de arestare, emis la 14 septembrie 2006 de tribunalul penal din Lisabona (Portugalia) împotriva domnului Lopes Da Silva Jorge. În anul 2003, instanța portugheză l-a condamnat pe domnul Lopes Da Silva Jorge, resortisant portughez, la o pedeapsă de 5 ani de închisoare pentru trafic de stupefiante. Ulterior, în anul 2009, acesta s-a căsătorit cu o resortisantă franceză împreună cu care locuiește în Franța. Pe de altă parte, din februarie 2008 este angajat de o societate franceză în calitate de șofer regional în temeiul unui contract de muncă pe durată nedeterminată.

Întrucât domnul Lopes Da Silva Jorge nu a consimțit să fie predat autorităților portugheze, a solicitat să fie încarcerat în Franța, invocând motivul de neexecutare a mandatului european de arestare în cauză și dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, consacrat de Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. La 20 mai 2010, procurorul general al Parchetului de pe lângă cour d'appel d'Amiens, după ce l-a informat cu privire la conținutul mandatului de arestare, a dispus încarcerarea sa.

Cour d'appel d'Amiens se adresează Curții de Justiție cu privire la compatibilitatea cu decizia-cadru a reglementării franceze care limitează posibilitatea refuzului de predare a unei

¹ Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3)

² Articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru.

³ Articolul 695-24 din codul de procedură penală.

persoane în scopul de a executa pe teritoriul său o pedeapsă privativă de libertate pronunțată într-un alt stat membru numai la resortisanții francezi, excluzând în mod absolut și automat resortisanții celorlalte state membre care rămân sau au reședința în Franța.

În hotărârea pronunțată astăzi, Curtea amintește că deși statele membre sunt, în principiu, obligate să dea curs unui mandat european de arestare, ele au posibilitatea de a permite, în situații specifice, autorităților judiciare competente să decidă că o pedeapsă aplicată trebuie să fie executată pe teritoriul statului membru de executare. O asemenea situație se regăsește, potrivit deciziei-cadru, atunci când persoana căutată „rămâne în statul membru de executare, este resortisant sau rezident al acestuia”, iar acest stat se angajează să execute această pedeapsă în conformitate cu dreptul său intern. În conformitate cu o jurisprudență constantă, acest motiv de neexecutare facultativă are ca scop, în special, să permită autorității judiciare să acorde o importanță deosebită posibilității de a crește șansele de reinserție socială a persoanei căutate după executarea pedepsei. Acest obiectiv poate fi în mod legitim urmărit în cazul în care se demonstrează un grad cert de integrare în societatea din statul respectiv.

Astfel cum Curtea a statuat deja⁴, prin derogare de la principiul recunoașterii reciproce, un stat membru poate limita beneficiul acestui motiv de refuz al executării unui mandat european de arestare la resortisanții săi sau la resortisanții celorlalte state membre care au avut reședința legală pe teritoriul național în cursul unei perioade neîntrerupte de cinci ani. Această condiție poate fi astfel considerată ca fiind de natură să garanteze că persoana căutată este suficient de integrată în statul membru de executare.

Cu toate acestea, **statele membre nu pot, cu riscul de a aduce atingere principiului nediscriminării pe motiv de cetățenie⁵, să limiteze acest motiv de neexecutare numai la cazul resortisanților naționali, cu excluderea absolută și automată a resortisanților celorlalte state membre** care rămân sau sunt rezidenți – fiind necesar ca acești termeni să fie definiți în mod uniform de statele membre - pe teritoriul statului membru de executare, indiferent de legăturile pe care aceștia le au cu acest stat.

Această constatare nu presupune că acest stat membru trebuie în mod necesar să refuze executarea mandatului european de arestare emis împotriva oricărei persoane care este rezidentă sau care rămâne pe teritoriul său. Totuși, în măsura în care aceasta prezintă un grad de integrare în societatea statului membru respectiv comparabil cu cel al unui resortisant național, autoritatea judiciară de executare trebuie să poată aprecia dacă există un interes legitim care să justifice ca pedeapsa aplicată în statul membru emitent (Portugalia) să fie executată pe teritoriul statului membru de executare (Franța).

Curtea răspunde pe de altă parte că împrejurarea invocată de Franța potrivit căreia, în temeiul dreptului său intern actual⁶, nu s-ar putea angaja să execute pedeapsa unei persoane condamnate într-un alt stat membru decât dacă aceasta are cetățenia franceză, nu poate justifica tratamentul diferențiat între un resortisant dintr-un alt stat membru și un resortisant francez.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Instanța națională are obligația de a soluționa cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

---

⁴ Hotărârea Curții din 6 octombrie 2008, Wolzenburg ([C-123/08](#)), a se vedea de asemenea [CP nr. 86/09](#).

⁵ Articolul 18 TFUE.

⁶ În această privință, guvernul francez a susținut că, spre deosebire de alte state membre, Franța nu este parte la Convenția europeană privind valoarea internațională a hotărârilor represive, semnată la Haga la 28 mai 1970 sau la Convenția dintre statele membre ale Comunităților Europene privind executarea hotărârilor judecătorești [penale] străine din 13 noiembrie 1991. În schimb, ca toate celelalte state membre, Franța a ratificat Convenția asupra transferării persoanelor condamnate, semnată la Strasbourg la 21 martie 1983, care prevede că o transferare în vederea executării unei pedepse poate fi avută în vedere numai către statul a cărui cetățenie o are persoana condamnată. Curtea a respins această argumentație arătând că, deși această convenție permite Franței să rezerve doar resortisanților francezi posibilitatea executării în Franța a unei pedepse pronunțate în străinătate, totuși ea nu o obligă la aceasta.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708